

Sygn. akt IX U 1049/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2019 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego del. Renata Stańczak
Protokolant:	Gabriela Jokiel

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2019r. w Rybniku

sprawy z odwołania K. P. (K. P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania K. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 23 czerwca 2017 r. nr (...)

oddala odwołanie.

Sędzia

Sygn. akt IX U 1049/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23.06.2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w trybie art. 114 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu K. P. (P.) przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art.110 i 110a powołanej ustawy, gdyż nie przedłożył on żadnych nowych dowodów mających wpływ na zmianę decyzji z dnia 08.12.2015r.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji, domagał się jej zmiany poprzez przeliczenie emerytury, po uprzednim odtworzeniu jego zarobków uzyskanych w KWK (...) w latach 1964-1965 oraz 1967-1979.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Ubezpieczony urodził się (...)

Od dnia(...) jest uprawniony do emerytury górniczej.

Podstawa wymiaru emerytury została ustalona z okresu 1/1982-12/1984. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 354,89% i został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po przyznaniu prawa do emerytury górniczej pozostawał w zatrudnieniu.

Prawomocną decyzją z dnia 08.12.2015r. organ rentowy rozpoznając wniosek ubezpieczonego odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art.110 i art.110a ustawy emerytalnej, gdyż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie przekroczył 250% i nie był wyższy od ustalonego poprzednio. Obliczony przez organ rentowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z najkorzystniejszych 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia wyniósł 193,30%. Za okresy od 04.01.1963r. do 14.11.1964r., od 23.11.1964r. do 24.06.1965r., od 10.05.1967r. do 31.12.1979r. Oddział ZUS wobec braku dokumentacji zarobkowej przyjął wynagrodzenia minimalne.

W dniu (...). ubezpieczony ponownie złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru na podstawie powołanych przepisów.

W rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję opisaną na wstępie.

(dowód: akta rentowe)

W toku niniejszego postępowania Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rent i emerytur celem wyliczenia (odtworzenia) wysokości zarobków ubezpieczonego za okres jego zatrudnienia w KWK (...) w R. od 1964r. do 1979r. na podstawie akt ZUS, akt osobowych ubezpieczonego, zachowanej dokumentacji płacowej, legitymacji ubezpieczeniowej, z uwzględnieniem zeznań ubezpieczonego w zakresie w jakim zeznania te są spójne z zebranymi w sprawie dokumentami oraz obowiązujących w tym okresie przepisów branżowych.

Maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z 20 najkorzystniejszych lat, tj. z lat 1971-1977, 1980-1992 z uwzględnieniem podstawy wymiaru przypadającej w części po przyznaniu świadczenia, przy odtworzeniu zarobków ubezpieczonego za sporne lata wynosi 232,26 % i jest niższy niż 250% oraz nie przekracza wskaźnika ustalonego poprzednio.

(dowód: opinia biegłej z zakresu rent, emerytur, kapitału początkowego i rent wyrównawczych mgr S. K. z dnia 28.05.2019r. k.55-82).

Zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał za przekonujący, kompletny i spójny, przez co mogący stanowić podstawę rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje :

W ocenie Sądu odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. 2016r., poz. 1842 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego (ust.1).

Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl

ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

Jak stanowi art. 110a ust.1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Przepis art. 110a ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych daje możliwość jednorazowego przeliczenia wysokości emerytury bez względu na to czy emerytura była zawieszona czy nie, jeśli wskaźnik przekracza 250%, a wskazano podstawę wymiaru składek przypadających po przyznaniu prawa do emerytury.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe ubezpieczony nie spełnia warunków umożliwiających przeliczenie emerytury zarówno na podstawie art.110 jak i art.110a ustawy emerytalnej, gdyż ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest niższy od ustalonego poprzednio wynoszącego 354,89 %, a także nie przekracza 250%.

Za powyższym przyjęciem przemawia opinia biegłej sądowej z zakresu emerytur i rent, którą tut. Sąd w pełni podzielił jako rzeczową, specjalistyczną, szczegółowo przedstawiającą odtworzenie wynagrodzenia ubezpieczonego i wyliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru.

Podkreślić należy, że nie można wysokości zarobków, stanowiących podstawę do wyliczenia składek na ubezpieczenie społeczne ustalać w sposób hipotetyczny, oparty jedynie na domniemaniu. Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są bowiem normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wysokości wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Przy obliczaniu wysokości podstawy emerytury, bierze się zatem pod uwagę dokładnie ustaloną wartość - wysokość uzyskiwanego w określonym czasie wynagrodzenia. Tym samym, w sprawie o ustalenie podstawy wymiaru składki, należy dokładnie określić wysokość wszystkich składników wynagrodzenia, które mają być uwzględnione – wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22.09.2015r. III AUa 370/14 (LEX nr 1927664).

Obliczenie wysokości wynagrodzenia musi być oparte na dokumentacji, z której wynikają określone kwoty wynagrodzenia. Kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać zatem udowodniona w sposób bezwzględny. Tylko dokumentacja stanowi precyzyjny dowód w zakresie wysokości wynagrodzenia w postępowaniu sądowym. Na podstawie innych dowodów nie jest możliwe dokładne określenie kwoty wynagrodzenia, a co zatem idzie - ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury - wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.03.2015r. III AUa 1807/14 (LEX nr 1814849).

Sąd Najwyższy w wyroku z 18 grudnia 1997r. (sygn. II UK 418/97, OSNP z 1998/22/661) stwierdził, że „w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych sąd nie jest obowiązany do poszukiwania dokumentów zatrudnieniowo-płacowych, o które nie zadbała osoba dochodząca świadczenia ubezpieczeniowego”. Ten kto się stara udokumentować wyższe świadczenie musi gromadzić dokumenty, wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej, żeby udowodnić wysokość podstawy wymiaru świadczenia (tak również Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z 14 czerwca 2018r. w sprawie IIIAUa 1903/17).

W przypadku ubezpieczonego zachowała się dokumentacja dotycząca stawek zaszeregowania i biegła prawidłowo zastosowała je w swoich wyliczenia – również co do stanowiska kombajnisty. Zastrzeżenia ubezpieczonego w tym

zakresie nie zasługują na uwzględnienie, tak jak również wnioski o dopuszczenie na tę okoliczność dowodu z zeznań świadków.

Biegła odtwarzając wynagrodzenie ubezpieczonego za sporny okres przyjęła bardzo korzystny dla ubezpieczonego wariant uwzględniając m.in. niedziele, dodatki zmianowe, szkodliwe, podwójną Kartę Górnika w sytuacji gdy, te składniki wynagrodzenia nie wynikały bezpośrednio ze zgromadzonej dokumentacji. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 22.5.2018 (sygn. III AUa 175/18) stwierdził, iż nie istnieje możliwość uwzględnienia w wynagrodzeniu takich składników jak: dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, niebezpiecznych, dodatek za pracę w niedzielę i święta, dodatek za pracę w godzinach nocnych i na II zmianie w sytuacji, gdy nie zachowała się ewidencja czasu pracy. Pomimo, iż biegła uwzględniła te dodatki, wwpw nie przekroczył 250%, ani też wysokości poprzedniego wskaźnika. Ubezpieczony nie spełnił zatem warunków do wnioskowanego przeliczenia z art.110 i art.11a ustawy emerytalnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się powołanymi przepisami, z mocy art.477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie ubezpieczonego nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

Sędzia